

Arrest

nr. 254 645 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Koman (gemeente Shkodër, Albanië) en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit. U was in het verleden in Albanië werkzaam als politieagent bij het politiecommissariaat van Shkodër.

Op 15 juli 2014 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw zoon D. S. (...) (O.V. (...)) die u vergezeld was toen nog minderjarig. In het kader van dit verzoek verklaarde u

tijdens uw verblijf in het dorp Gril problemen te hebben gekregen met een andere dorpsbewoner G. T. (...), die uw zoon D. (...) – toen 9 jaar - in maart 2007 sloeg bij een woordenwisseling. De relaties tussen jullie beide families waren hierdoor gespannen. Op 25 augustus 2007 werd uw zoon D. (...) opnieuw geslagen door iemand van deze familie, ditmaal door G.'s (...) broer N. T. (...). Zijn verwondingen waren toen zo ernstig dat u hem naar het hospitaal diende te brengen voor verzorging. U besloot de politie hierover in te lichten. Deze kwam vervolgens naar de woning van N. (...) maar slaagde er niet in hem te arresteren aangezien hij ondertussen gevlucht was. U diende hierna op 27 augustus 2007 rechtstreeks een strafklacht in bij de rechtbank. Omwille van die klacht contacteerde G. T. (...) u op 29 augustus 2007 en vroeg om een ontmoeting met u in een lokaal (café) in Gril. Bij aankomst in dit café merkte u de aanwezigheid op van andere leden van deze familie. Het kwam vervolgens tot een stevige woordenwisseling tussen jullie. U was op dat ogenblik niet in dienst maar had wel uw dienstwapen bij. U voelde zich in gevaar en trok uit zelfverdediging uw dienstwapen en schoot hiermee naast G. (...) met de bedoeling hem schrik aan te jagen. Zijn broer N. (...) – daar tevens aanwezig - viel u evenwel in de rug aan. U schoot vervolgens twee keer in de richting van N. (...) en raakte hem één keer in het been en één keer in zijn genitale zone. Hij was zwaargewond. U schoot nog één keer in de lucht en vluchtte hierop weg, keerde terug naar huis en belde vervolgens de politie om hen uw versie van de feiten uit te leggen. Deze kwamen u nog diezelfde dag bij u thuis arresteren. U werd voor deze feiten in eerste aanleg veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf, vervolgens in beroep verminderd tot zeven jaar, en dit voor opzettelijke poging tot moord. Als gevolg van deze gebeurtenis stelde de familie T. (...) een bloedwraak in, waarvan uw broers en uw neven werden vrijgesteld. Enkel u en uw kinderen werden gevisieerd in dit bloedwraakconflict. U ondernam hierna verschillende verzoeningspogingen die telkens mislukten. Op 22 april 2013 werd u vrijgelaten. U stuurde hierna wijzen om te bemiddelen. De tegenpartij eiste evenwel 50.000 euro enkel nog maar om onderhandelingen over verzoening op te starten. Hieraan kon u niet voldoen. Geconfronteerd met deze situatie en moe van het constant opgesloten te moeten leven, besloot u samen met uw oudste zoon D. (...) Albanië te verlaten. Op 24 oktober 2013 reisde u vanuit Albanië naar Italië. Op 17 november 2013 werd u daar vervoegd door uw zoon D. (...). U reisde vervolgens vanuit Italië verder naar Zwitserland, waar u op 20 november 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na een negatieve beslissing reisde u op 13 juni 2014 met uw zoon D. (...) verder naar Frankrijk, met als doel vanuit Calais naar Engeland door te reizen. Wanneer dit niet bleek te lukken, reisden jullie op 11 juli 2014 vanuit Frankrijk verder naar België. Inzake uw eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal op 29 januari 2016 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hierin werd geen geloof gehecht aan uw bewering betrokken te zijn in een klassieke bloedwraak zoals beschreven in de Kanun van Lekë Dukagjini. Uw conflict werd derhalve als louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard beschouwd en ressorteerde bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. De door u aangehaalde veroordeling werd hierbij niet in twijfel getrokken. U maakte daarnaast evenmin aannemelijk dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie T. (...) over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië beschikte en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op 25 februari 2016 ging u in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal. Op 25 mei 2016 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal integraal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 5 mei 2015 diende u in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze werd op 21 mei 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd. Uw eerste verzoek was immers op dat ogenblik nog steeds hangende. Op 21 juni 2016 diende u in België een derde verzoek om internationale bescherming in. Ook uw zoon S. D. (...) diende toen als meerderjarige in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 juli 2016 werd hierin door het Commissariaat-generaal voor jullie beiden een beslissing tot afstand van asielaanvraag genomen. Op 2 januari 2020 diende u in België uw vierde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde in het kader van dit verzoek na uw vorig verzoek, ergens rond de periode 2016-2017 België verlaten te hebben en naar Frankrijk te zijn gegaan. Uw echtgenote S. V. (...) en uw andere zoon S. M. (...) verbleven toen in Frankrijk. U wou bij uw familie zijn en besloot daarom afstand te doen van uw derde verzoek in België. Momenteel beschikken uw echtgenote en zoon M. (...) over een verblijfskaart van één jaar in Frankrijk. Dit werd bekomen op basis van humanitaire redenen. Hun eigen verzoek om internationale bescherming in Frankrijk dat in 2017 werd ingediend, werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. Hetzelfde geldt voor het verzoek dat u in de periode van uw verblijf in Frankrijk indiende. Ingegeven door jullie preciaire verblijfsituatie in Frankrijk, keerde uw oudste zoon D. (...) in augustus 2017 (of 2018) vanuit Frankrijk terug naar Albanië, waar hij toen tien à vijftien dagen verbleef

bij zijn oom To. (...) in Bathorë, Tirana. Hij was zich volgens u toen niet ten volle bewust van het risico dat hij in Albanië als gevolg van het bloedwraakconflict liep. Tijdens het verblijf van uw zoon bij deze oom werd het huis waar hij verbleef door een viertal onbekende personen omsingeld, beschoten en bekogeld en dit met als doel uw zoon om het leven te brengen. Deze feiten hielden volgens u rechtstreeks verband met deze bloedwraak. Na deze gebeurtenis hielp deze oom uw zoon naar Montenegro te vluchten. Uw zoon D. (...) keerde hierop terug naar België. Op 4 oktober 2017 diende D. (...) in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. De terugkeer van uw zoon in 2017 naar Albanië vertroebelde gedurende lange tijd jullie relatie. Eén à anderhalf jaar hadden jullie geen contact meer. Uiteindelijk besloot ook u na een verblijf van anderhalf jaar in Frankrijk om terug te keren naar België. Ergens rond 2018-2019 keerde u effectief terug naar België. Na een week hier verbleven te hebben vertrok u naar Nederland waar u in het zwart werkte en verbleef. U bleef er ongeveer twee à drie maanden. Daarna vertrok u naar Duitsland met de bedoeling er werk te zoeken. Na twee weken daar verbleven te hebben, keerde u terug naar België. Dit was vermoedelijk tevens in 2018 of 2019. U verbleef sindsdien in België. Op 15 april 2019 werd het tweede verzoek van uw zoon D. (...), die zich hierbij eveneens steunde op deze bloedwraakkwesitie en de problemen die hij bij zijn terugkeer naar Albanië in 2017 met de familie T. (...) kende, door het Commissariaat-generaal kennelijk ongegrond bevonden. Vooreerst werd immers geen geloof gehecht aan de problemen die hij beweerde gekend te hebben bij zijn terugkeer in 2017 naar Albanië. Daarnaast werd ook besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door hem ingeroepen bloedwraak. Daarnaast had ook hij niet aannemelijk gemaakt over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië te beschikken. Uw zoon diende op 30 april 2019 tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 31 oktober 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing van het Commissariaat-generaal te hervormen en uw zoon D. (...) de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hierbij werd door de Raad geoordeeld dat uw zoon geïmagineerd wordt in een bloedwraakconflict tussen uw familie en de familie T. (...) en in deze context persoonlijk geïmagineerd wordt. De Raad oordeelde tevens dat uw zoon bij zijn terugkeer naar Albanië in 2017 het voorwerp uitmaakte van bedreigingen van de familie T. (...) zonder zich afdoende te hebben kunnen beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad oordeelde tevens dat het ingeroepen bloedwraakconflict en de hiermee verbonden vrees onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteert op basis van de vervolgingsgrond 'behoren tot een sociale groep', waarbij de sociale groep werd gedefinieerd als zijnde de familie waarvan de leden worden geïmagineerd omwille van hun betrokkenheid in een bloedwraak.

Vervolgens diende ook u een nieuw (uw huidig) verzoek om internationale bescherming in. U beroept zich hierbij andermaal op de reeds in het kader van uw eerste verzoek aangehaalde bloedwraakkwesitie. U geeft tevens te kennen in 2007 te zwaar te zijn veroordeeld. U was immers gedwongen om uw wapen te trekken en handelde volgens u uit wettelijke zelfverdediging. Dat u werd veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf voor 'opzettelijke poging tot moord' is volgens u dan ook een verkeerde kwalificatie van dit misdrijf en aldus een te zware veroordeling. Niet alleen was het volgens u zelfverdediging, het feit dat u opzettelijk zou gehandeld hebben klopt evenmin omdat dit zou impliceren dat u het misdrijf had voorbereid terwijl u handelde tijdens een toevallige ruzie in een bar die uit de hand was gelopen. Uw proces werd volgens u door anderen beïnvloed met als doel u disproportioneel zwaar te bestraffen. De broer van het slachtoffer, G. T. (...), was immers getrouwd met de dochter van de politiechef van de luchthaven Tirana, A. G. P. (...). Deze zou volgens u in uw zaak tussenbeide gekomen zijn en druk uitgeoefend hebben op de rechter(s) en procureur in deze zaak. U eiste zelf tijdens uw proces de vrijlating en dit omdat u aangevallen werd en uit zelfverdediging handelde. U erkent in dit alles wel degelijk de feiten gepleegd te hebben. U ging evenwel niet in hoger beroep bij het Hof van Cassatie (Hooggerechtshof) tegen uw veroordeling door het hof van beroep van Shkodër. U had hiervoor niet de nodige financiële middelen. U richtte zich ook niet tot de Albanese autoriteiten om dit vermoeden van corruptie door deze agent en de mogelijke beïnvloeding van rechters en procureur in uw zaak aan te klagen.

U vreest bij terugkeer naar Albanië voor uw leven en dit omwille van dit bloedwraakconflict.

Ter staving van uw huidig verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; een attest van de Komisioni Drejtese dhe Paqe i Shiperise, opgesteld op 3 mei 2016 door de algemene secretaris van deze organisatie, Luigj Mila, waarin het door u aangehaalde conflict met G. (...) en N. (...) en daaruit voortgevloeide bloedwraak wordt bevestigd (inclusief vertaling naar het Frans); een attest van het dorpshoofd van Koman, K. S. (...), die tevens bemiddelde in deze kwestie; en verklaringen van P. D. (...), N. G. (...), X. L. (...), K. D. (...), Z. P. (...), G. K. (...), M. K. (...), M. D. L. (...), Z. D. N. (...) en P. C. (...), die over uw bloedwraakconflict getuigen (inclusief vertaling naar het Frans); een uittreksel uit de wetgeving betreffende de teruggave van een dienstwapen (incl. vertaling naar het Frans); uw identificatiedocument als politieagent; uw diploma middelbaar onderwijs; een internetartikel over het schietincident in 2007; een attest van het dorpshoofd van Gril, uitgereikt door P. B. (...) op 21 augustus

2017; een attest opgemaakt door de directeur van het politiecommissariaat van Shkodër, G. L. (...), d.d. 7 juni 2017, waarin uw bloedwraak en de onvoldoende beschermingsmogelijkheden van de politie worden besproken; een attest van het onderzoek door een gerechtsarts van uw zoon D. (...) op 24 augustus 2007; het vonnis van uw veroordeling in eerste aanleg door de districtsrechtbank van Shkodër (inclusief vertaling naar het Frans van p. 1, 9 en 10 van dit vonnis); een vertaling van het vonnis van uw veroordeling in beroep door het Hof van Beroep van Shkodër; een attest van de Shoqata Misionaret E Paqes Dhe Pajtimeve Te Shqiperse (The Peace Reconciliation Missionaries of Albania), uitgereikt op 9 april 2016, waarin uw bloedwraakconflict wordt besproken; en een overzicht van uw verblijf in de gevangenis, inclusief strafvermindering.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts wijst het Commissariaat-generaal erop dat, hoewel Albanië algemeen beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, in casu in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden vastgesteld. Uw verklaringen dat u riskeert het slachtoffer van een bloedwraak te worden vanwege de familie T. (...) zijn aannemelijk. De Raad oordeelde immers op 31 oktober 2019 in het tweede verzoek om internationale bescherming van uw zoon D. S. (...) dat uw zoon gevisieerd wordt in een bloedwraakconflict tussen uw familie en de familie T. (...) en in deze context persoonlijk gevisieerd wordt. De Raad oordeelde tevens dat uw zoon bij zijn terugkeer naar Albanië in 2017 het voorwerp uitmaakte van bedreigingen van de familie T. (...) zonder zich hierbij afdoende te hebben kunnen beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad stelde tot slot ook dat het ingeroepen bloedwraakconflict en de hiermee verbonden vrees onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteert wegens zijn behoren tot een sociale groep, waarbij de sociale groep werd gedefinieerd als zijnde de familie waarvan de leden worden gevisieerd omwille van hun betrokkenheid in een bloedwraak. Bijgevolg werd uw zoon door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus toegekend. Om die reden is de Commissaris-generaal van mening dat er in uw hoofde wel degelijk een risico is op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wegens uw behoren tot een sociale groep.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijke vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek van uw asielmotieven evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder een van de uitsluitingsgronden. De in artikel 1, F (b) van de in de Vluchtelingenconventie en de in artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond houdt in dat een uitsluiting van de vluchtelingenstatus dient te worden overwogen voor 'een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan heeft buiten het land van toevlucht voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten'. Artikel 55/4 §1, eerste lid, (c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat 'een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.'

Er dient hierbij allereerst benadrukt te worden dat u blijkens de door u neergelegde vonnissen en verklaringen in Albanië in eerste aanleg veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 jaar, die in beroep herleid werd tot 7 jaar en dit voor 'opzettelijke poging tot moord'. Tegenover de Belgische asielinstanties verklaarde u in het kader van uw huidige verzoek dat u onterecht zwaar werd veroordeeld. U handelde immers uit wettelijke zelfverdediging en was verplicht uw dienstwapen te gebruiken. U verwijst hierbij tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal naar de wetgeving betreffende wapengebruik in Albanië. U geeft hierbij toe schuldig te zijn aan het misdrijf 'overschrijden van verdedigingshandelingen', maar niet aan 'opzettelijke poging tot moord'. Dat u uiteindelijk werd veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf voor 'opzettelijke poging tot moord' is volgens u dan ook een verkeerde kwalificatie van dit misdrijf en aldus een te zware veroordeling. Niet alleen was het volgens u uit zelfverdediging dat u handelde, het feit dat u opzettelijk zou gehandeld hebben klopt evenmin omdat dit zou impliceren dat u het misdrijf had voorbereid terwijl u handelde tijdens een toevallige ruzie in een bar die uit de hand was gelopen. Uw proces werd volgens u door anderen beïnvloed met als doel u disproportioneel zwaar te bestraffen. De schoonvader van G. T. (...), A. G. P. (...), was immers een hoge politiebeambte. Hij was toen de politiechef van de luchthaven Tirana. Hij zou volgens u in uw zaak mogelijks tussenbeide gekomen zijn en druk uitgeoefend hebben op de rechter(s) en procureur in deze zaak om u zwaarder te bestraffen. U eiste zelf tijdens uw rechtszaak de vrijlating en dit omdat u

aangevallen werd en uit zelfverdediging handelde. U erkent in dit alles wel degelijk dit misdrijf gepleegd te hebben.

Deze beweringen overtuigen evenwel niet in het licht van de volgende vaststellingen.

Vooreerst legde u geen enkel overtuigend bewijs neer van de door u beweerde beïnvloeding van uw rechtszaak door de tegenpartij. U gaf aan dat de schoonvader van G. T. (...), A. G. P. (...), mogelijks druk zou hebben uitgeoefend op het parket en de rechters in uw zaak, maar slaagde er vervolgens niet in hierover meer concrete details te geven. U bleef hier volledig op de vlakte. U kon bijvoorbeeld niet aangeven welke procureur en/of rechter(s) hij zou beïnvloed hebben en gaf trouwens zelf aan dat het hier een louter vermoeden van uwentwege betreft, dat slechts gebaseerd is op wat u her en der van vrienden en collega's vernam (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Deze verklaring overstijgt het niveau van een blote bewering dus niet, want is niet gebaseerd op enige tastbare concrete of objectieve feiten. In de door u neergelegde juridische stukken worden dergelijke aantijgingen overigens ook nergens ter sprake gebracht. Het feit dat u in beroep een lichtere straf kreeg valt overigens ook maar moeilijk te rijmen met deze vermeende beïnvloeding. Wat de te hoge kwalificatie van uw misdrijf betreft – die er volgens u zou gekomen zijn na beïnvloeding door A. G. P. (...) – dient te worden opgemerkt dat uit het door u neergelegde vonnis in beroep weliswaar blijkt dat uw advocaat in zijn verzoekschrift aan de rechtbank bij het instellen van een hoger beroep een herkwalificatie van de u ten laste gestelde feiten naar 'opzettelijk veroorzaakte lichte verwondingen' eiste, maar dat deze niet door deze beroepsrechtbank van Shkodër werd weerhouden. Deze eis vormt evenwel in geen enkel opzicht een bewijs van de door u beweerde beïnvloeding (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt slechts dat u en uw advocaat niet tevreden waren over de gehanteerde kwalificatie van het door u gepleegde misdrijf. U liet overigens ook na tegen deze in uw ogen onterechte veroordeling (wegens te zware kwalificatie van uw misdrijf) cassatieberoep aan te tekenen bij het Hooggerechtshof (Albanees: Gjykata e Lartë e Republikës së Shqipërisë). De kostprijs van een dergelijk beroep was te hoog voor u, wat geen afdoende uitleg voor uw nalaten is (CGVS, p. 11). U liet daarnaast tevens na deze mogelijke beïnvloeding/ machtsmisbruik door A. G. P. (...) ergens aan te klagen. Gevraagd waarom u dit niet deed, gaf u aan dat hiervoor in Albanië weliswaar speciale instanties bestaan, maar dat dit in de praktijk toch tot niets zou leiden. U zou hiervan aangifte kunnen doen, maar vervolgens zou deze klacht volgens u worden verscheurd. Dit is volgens u hoe het systeem in Albanië werkt (CGVS, p. 9). Dergelijke algemene en niet onderbouwde uitlatingen overtuigen evenmin. Dat dit bovendien volgens u ook geen oplossing zou hebben betekend voor uw bloedwraakkwestie en u deze feiten evenmin aanklaagde omdat u de (bloedwraak)situatie niet verder wou doen escaleren, kan evenmin als afdoende uitleg voor uw nalaten beschouwd worden. Indien werkelijk sprake was van beïnvloeding van parketmagistraten en/of rechters mag verwacht worden dat u dit zou aangekaart hebben. Dat beïnvloeding en corruptie van rechtszaken in Albanië in die periode zich voordeden wordt op zich niet door het Commissariaatgeneraal betwist. Dergelijke beweringen dienen evenwel in concreto te worden aangetoond, wat u zoals hierboven is gebleken geenszins doet. Dat u daarenboven handelde uit wettelijke zelfverdediging zoals u aangaf blijkt evenmin uit de weergaven van de gebeurtenissen zoals beschreven in de door u neergelegde vertalingen naar het Frans van de vonnissen in eerste aanleg en beroep. Integendeel, de in deze vonnissen weergegeven en door de rechtbank aanvaarde versie van de gebeurtenis brengt dit niet alleen op geen enkel ogenblik ter sprake, hieruit blijkt dat u handelde met voorbedachte rade met als doel om uw slachtoffer te doden. Volgens uw veroordeling in beroep begaf u zich op 29 augustus 2007 naar een horecazaak in Gril, waar u N. T. (...), zijn broer G. T. (...), N. V. (...) en G. M. (...) aantrof. U wou toen één van de T.'s (...) spreken over de spanningen tussen jullie families en zette zich hierop met één van hen (G. (...)) apart aan een tafel. De discussie liep vervolgens uit de hand, waarop u uw dienstwapen als politieagent trok en meerdere keren in de richting van G. T. (...) schoot, die erin slaagde zich tijdig achter auto's te verschuilen. Hierop kwam N. T. (...) tussenbeide met als doel zijn broer te beschermen, waarop u vanop een afstand van twee à drie meter, rechtover hem staande, in de richting van N. (...) schoot en hem raakte. U zou hierbij de intentie hebben gehad hem te doden, maar hierin niet geslaagd zijn omdat u geen kogels meer had in uw wapen. Deze vaststellingen kwamen tot stand op basis van getuigenverklaringen, plaatsonderzoek (ballistische expertise) en onderzoek van de verwondingen door een wetsarts. Dat u verklaarde gehandeld te hebben uit zelfverdediging is dan ook geenszins geloofwaardig.

Uw veroordeling in eerste aanleg door de arrondissementsrechtbank van Shkodër en daarna door het Hof van Beroep van Shkodër kan dan ook niet zonder meer beschouwd worden als een onrechtvaardige behandeling. Uit niets blijkt dat deze rechtshandelingen ten onrechte zouden zijn genomen en u in uw zaak niet eerlijk werd behandeld. U toont geenszins aan dat er sprake zou zijn van enige onwettige of partijdige handelingen vanwege de Albanese justitie. Hier dient trouwens nog bij benadrukt te worden dat u een lichtere straf werd toegekend in beroep.

Derhalve dient nagegaan te worden of u dient te worden uitgesloten op grond van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie (cf. supra).

Om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd moet rekening gehouden worden met de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, "Statement on Article 1F of the 1951 Convention", juli 2009, p. 12).

U werd veroordeeld voor opzettelijke poging tot moord die u pleegde in een conflict tussen u en de familie T. (...) omwille van de mishandelingen die zij toebrachten aan uw toen minderjarige zoon D. (...). Dit betreft een zware misdaad, die ook naar Belgisch recht op dergelijke wijze geïnterpreteerd (poging tot moord of doodslag) wordt en derhalve beschouwd wordt als een 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 1F(b). Uit de beschrijving van de feiten (supra) blijkt bovendien ook dat het misdrijf als 'niet-politiek' gekwalificeerd moet worden, en plaatsvond buiten het opvangland en voorafgaand aan het indienen van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is voldaan aan de voorwaarden vervat in artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie.

Gevraagd hoe u nu staat tegenover wat er toen gebeurd is en of u spijt had, erkende u wel degelijk schuldig te zijn aan wat er gebeurd is, maar bleef u erbij uit zelfverdediging te hebben gehandeld en aldus onterecht zwaar te zijn gestraft. Bovendien gaf u aan dat u handelde omwille van wat uw zoon overkomen was. Ze hadden hem proberen te vermoorden. U had voorafgaand aan dit schietincident ook hiervan aangifte gedaan bij de politie (CGVS, p. 12 en 13).

U handelde weliswaar in een emotionele sfeer. Uw zoon D. (...) werd op 25 augustus 2007 inderdaad zodanig hard geslagen door N. T. (...) dat hij voor zijn verwondingen verzorging nodig had in het hospitaal. U richtte zich hiervoor overigens toen tot de politie en diende een strafklacht in tegen N. T. (...) bij de rechtbank. Desalniettemin mag hierbij niet vergeten worden dat u als politieagent toen in dienst bij de politie van Shkodër ten allen tijde vanuit uw functie zou moeten beseffen dat u het heft niet in eigen handen mag nemen en als wraak geweld kan en mag plegen. Dat u hierbij bovendien ook nog eens gebruik maakte van uw dienstwapen en daarenboven schoot op een publieke plaats, in casu een horecagelegenheid waar nog andere personen aanwezig waren, zijn bijkomende verzwarende elementen. Dat u ondanks deze zwaarwichtige feiten tot op heden blijft stellen dat u louter handelde uit zelfverdediging – wat zoals blijkt niet in de door u neergelegde vonnissen wordt bevestigd – en aldus uw handelen toen blijft minimaliseren, getuigt allerminst van een daadwerkelijke spijt over het gebeurde. Hieruit vloeit voort dat u de ernst van het door u gepleegde misdrijf niet inziet en dat u geen oprechte spijt betoont over uw daden.

Om alle voorgaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, F (b) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat u in Albanië reeds veroordeeld werd en uw straf heeft uitgezeten, is op zich niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is. Dat u uw straf heeft uitgezeten doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u in uw land van herkomst een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd, en dit buiten het opvangland en voorafgaand aan het indienen van het verzoek om internationale bescherming.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar Albanië. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen op geen enkele wijze deze beslissing op gunstige wijze te beïnvloeden. De poging tot moord op N. T. (...), uw veroordeling en detentie hiervoor in Albanië en de door u in dit verband aangehaalde bloedwraakkwesie en tevergeefse verzoeningspogingen in dit verband staat immers niet ter discussie.

Met de toekenning van de vluchtelingenstatus van uw zoon D. S. (...) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan hier geen rekening gehouden in de zin dat deze, in tegenstelling tot u, niet betrokken was bij deze poging tot moord.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/4, §1, eerste lid, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In haar verzoekschrift gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij beroept zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. Hoewel niet als middel ontwikkeld maar enkel als ‘voorafgaande opmerking’, argumenteert verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij slechts beschikte over een beroepstermijn van tien dagen daar zij onderdaan is van een ‘veilig derde land’, Albanië, dit terwijl zij over een beroepstermijn van dertig dagen zou moeten beschikken daar zij internationale bescherming behoeft zo blijkt immers uit het negatieve advies inzake een eventuele terugleiding. Voorts stelt verzoekende partij dat een kopie van het administratief dossier slechts werd overgemaakt op de laatste dag van de beroepstermijn (zie bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift) en dat het administratief dossier niet volledig “lijkt” te zijn en niet alle door haar verzoeker neergelegde stukken en diens vertaling omvat.

2.2.2.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat artikel 39/57, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal dient te worden ingediend bij verzoekschrift binnen de tien dagen na de kennisgeving van de voormelde beslissing indien (i) de verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of indien hij ter beschikking is gesteld van de regering; of (ii) indien het een beroep betreft tegen een beslissing bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet. *In casu* werd het verzoek om internationale bescherming echter niet volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet) behandeld door de commissaris-generaal, waardoor het betoog van verzoekende partij omtrent de te korte beroepstermijn feitelijke grondslag mist.

Aangezien verzoekende partij *in casu* beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen, mist ook het betoog dat haar raadsman het administratief dossier pas “de laatste dag van de beroepstermijn” mocht ontvangen, met name op 16 november 2020, feitelijke grondslag. Aangezien de bestreden beslissing per aangetekende brief verstuurd werd op 30 oktober 2020 en per post aangeboden werd op 5 november 2020 (zie bijlage 2 van het verzoekschrift), en donderdag 5 november 2020 als dag van de kennisgeving derhalve de eerste dag van de beroepstermijn is, betrof vrijdag 4 december 2020 de laatste dag waarop een beroep kon worden ingediend. Het administratief dossier werd dan ook ruimschoots voor het einde van de beroepstermijn overgemaakt aan de raadsman van verzoekende partij.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* aantoont dat het administratief dossier niet volledig zou zijn en niet alle door haar neergelegde stukken en vertalingen zou omvatten, noch verduidelijkt zij welke stukken volgens haar zouden ontbreken. De Raad kan slechts vaststellen dat alle stukken waarnaar verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing, met name de notities van het persoonlijk onderhoud, de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus van haar zoon D. S., zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden (zie administratief dossier, stukken 4, 5 en 6).

2.2.3. De Raad wijst er voorts op dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 wordt uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land

van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij en uit de door haar neergelegde vonnissen blijkt dat zij in eerste aanleg veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 jaar, die in beroep herleid werd tot 7 jaar en dit voor 'opzettelijke poging tot moord'. De Raad onderstreept dat poging tot moord met voorbedachten rade een zware misdaad is, die ook naar Belgisch recht op dergelijke wijze geïnterpreteerd wordt en derhalve beschouwd wordt als een ernstig misdrijf.

De Raad benadrukt verder dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij onterecht zwaar werd veroordeeld, dat zij handelde uit wettelijke zelfverdediging, dat zij niet opzettelijk had gehandeld en dat haar proces door anderen werd beïnvloed met als doel haar disproportioneel zwaar te bestraffen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffende motieven geheel ongemoeid laat, waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijven. Evenmin betwist verzoekende partij op enerlei wijze dat de door haar gepleegde feiten een ernstig niet-politiek misdrijf betreffen.

De Raad stelt vast dat het betoog van verzoekende partij tegen de bestreden beslissing zich in het verzoekschrift geheel toespitst op het feit dat verzoekende partij haar straf voor het aangehaalde misdrijf reeds heeft uitgezeten. Verzoekende partij argumenteert dat dit betekent dat zij niet langer kan worden uitgesloten en verwijst hierbij naar passages uit Hathaway's 'The Law of Refugee Status' (editie 2014), uit conclusies van de advocaat-generaal in de zaak B. en D. tegen Duitsland (Hof van Justitie van de Europese Unie, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09), alsook uit het arrest van het Hof in deze zaken. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan worden bijgetreden en sluit zich aan bij het door verwerende partij geformuleerde antwoord in dit verband in haar nota met opmerkingen (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4): "2.5.1. *Verweerder merkt vooreerst op dat nergens in artikel 1F(b) de werkingsfeer van dit artikel expliciet beperkt wordt tot personen die nog niet veroordeeld werden voor het ernstig niet-politiek misdrijf in kwestie en die de asielprocedure trachten te misbruiken om hun straf te ontlopen. Het feit dat er sprake is van meningsverschillen over de betekenis en de reikwijdte van dit artikel – zoals o.a. blijkt uit de passage van Hathaway's 'The Law of Refugee Status' die door verzoeker als kopie werd toegevoegd aan het verzoekschrift (bijlage 5, zie o.a. voetnoten 85-86 op p.537-538) – doet hieraan geen afbreuk. Evenmin is het een vaststaande aanname dat men voor een juiste lezing van artikel 1F(b) dient te kijken naar de voorbereidende werken bij de Vluchtelingenconventie, noch dat deze voorbereidende werken eenduidig de interpretatie ondersteunen dat de reikwijdte dient te worden beperkt op de hierboven beschreven manier. Verschillende hogere rechtbanken in derde landen achtten een interpretatie door middel van de voorbereidende werken niet noodzakelijk, en waren van oordeel dat zelfs indien dit wel zou gebeuren, uit het geheel van de voorbereidende werken niet kan worden afgeleid dat artikel 1F(b) beperkt zou zijn tot voortvluchtige personen. (zie bv. Supreme Court of Canada, Febles v. Canada (Citizenship and Immigration), 2014 SCC 68, [2014] 3 S.C.R. 431 of UK Royal Courts of Justice, AH (Algeria) vs. Secretary of State for the Home Department, [2015] EWCA Civ 1003). Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter citeren van Hathaway.*

2.5.2 Voorts is verweerder van oordeel dat uit het aangehaalde arrest van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09 evenmin kan worden afgeleid dat het Hof van oordeel is dat artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie voorbehouden is voor personen die een gerechtelijke veroordeling voor een ernstig niet-politiek misdrijf trachten te ontlopen, en niet van toepassing is op personen die reeds veroordeeld werden voor een dergelijk misdrijf en hun straf hebben ondergaan. Verweerder wijst met name op hetgeen gesteld wordt in de overwegingen 106 tot en met 111 in het voormelde arrest van het Hof van Justitie. In deze overwegingen behandelt het Hof de vraag of een proportionaliteitstoets vereist is om een verzoeker om internationale bescherming op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c van de Kwalificatierichtlijn uit te sluiten. Het Hof overwoog hierbij dat (i) volgens de tekst van artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn, de betrokken persoon van de vluchtelingenstatus "wordt uitgesloten" wanneer de aldaar gestelde voorwaarden zijn vervuld; (ii) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus verband houdt met de ernst van de gestelde daden die van dien aard moet zijn dat de betrokken persoon niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d van de Kwalificatierichtlijn is verbonden; en (iii) dat, aangezien de bevoegde autoriteit reeds in het kader van haar beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zij, wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 12, lid 2, van toepassing is, niet verplicht is een evenredigheidstoetsing te verrichten, die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordeelt. Met andere

woorden, eens vast is komen te staan dat de gronden vermeld in artikel 12, lid 2, sub b of c van de Kwalificatierichtlijn zijn vervuld, is een verdere proportionaliteitstoets niet langer vereist (zie ook EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p.117-119 'Expiation'). Daarnaast oordeelde het Hof in dezelfde zaak tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c van de Kwalificatierichtlijn wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (overweging 105).

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden reeds heeft geoordeeld dat het feit dat de betrokkene een straf heeft uitgezeten geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat hij in het land van herkomst een ernstig misdrijf heeft gepleegd, en een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus niet verhindert (zie ter illustratie: RvV X van 9 januari 2020; RvV X van 1 juni 2018; RvV X van 27 september 2012).

2.5.2. Verweerder herhaalt en benadrukt dat verzoeker niet nuttig betwist dat de feiten die zich hebben afgespeeld in Albanië op 29 augustus 2007 een ernstig niet-politiek misdrijf vormen, noch dat hij hiervoor individuele verantwoordelijkheid draagt als dader; en verzoeker evenmin een ander licht werpt op de beoordeling dat zijn beweringen als zou er sprake zijn van beïnvloeding en als zou hij uit zelfverdediging hebben gehandeld, niet kunnen worden aangenomen. In casu is dan ook voldaan aan de constitutieve elementen van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie – ernstige redenen om aan te nemen dat de verzoeker een misdrijf heeft gepleegd, dat ernstig en niet-politiek van aard is, en plaatsvond voordat de verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling -, hetwelk op dit vlak overeenkomt met artikel 12, lid 2, sub b van de Kwalificatierichtlijn en hetzelfde artikel in richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 (herschikte Kwalificatierichtlijn). Het gegeven dat de verzoeker zijn straf heeft ondergaan doet op geen enkele wijze afbreuk aan de ernst van het misdrijf of de niet-politieke aard ervan. Hierbij kan overigens nuttig worden verwezen naar de factoren die UNHCR, in richtlijnen die specifiek focussen op de toepassing van de uitsluitingsclausules, zelf opnoemt ter zake en waarbij het ondergaan hebben van een straf niet wordt vermeld (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, randnr. 14-15; *Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, p.14-16). Het gegeven dat de straf werd uitgezeten doet voorts evenmin afbreuk aan de vastgestelde individuele betrokkenheid en verantwoordelijkheid van verzoeker, waarbij de Commissaris-generaal ook verzachtende en verzwarende omstandigheden in rekening heeft gebracht.”

2.2.4. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoekende partij overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.5. Tevens dient verzoekende partij, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT